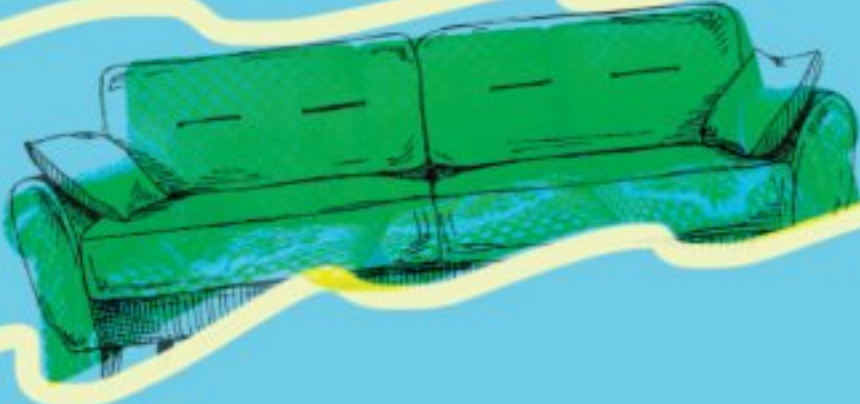


roman

Umut, ne zaman kapını  
çalacağını  
bilmediğin  
bir misafir  
gibidir.



annemin  
gölgesi

Doğukan işler



**GENÇ TİMAŞ**  
**Gümüş Romanlar | 34**

**Yayın Yönetmeni |** Savaş Özdemir  
**Editör |** Merve Okçu  
**Kapak Tasarım |** Yasin Çetin  
**İç Tasarım |** Nur Kayaalp

**1. Baskı |** Kasım 2019  
**Raf |** 11+ Roman Öykü

**Uluslararası Seri No**  
ISBN: 978-605-08-3188-7

**TİMAŞ YAYINLARI**

**Adres |** Çağaloğlu, Alemdar Mah. Alayköşkü Cd. No:5  
Fatih/İstanbul

**Tel |** (0212) 511 24 24 | **Sertifika No |** 12364

**E-posta |** bilgi@genctimas.com

 [genctimas.com](http://genctimas.com)  [genctimas](https://twitter.com/genctimas)  
  [genctimas](https://www.instagram.com/genctimas)



**Baskı ve Cilt |** WPC Matbaacılık

**Adres |** Osmangazi Mah. Mehmet Deniz Kopuz Cad. No:17-1  
Esenyurt / İstanbul

**Tel |** (0212) 886 83 30 / **Sertifika No |** 35428

© 2019 Eserin her hakkı anlaşmalı olarak Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne aittir. İzinsiz yayımlanamaz. Kaynak göstererek alıntı yapılabilir.

Öldü anne ve mutfaklar kilitlendi  
Kilerler boşaltıldı farelerce  
Anne gitti ve evler döndü yazlık otellere  
Anne gitti ve sular buruştu testilerde  
Artık çamaşırlar yıkansa da hep kirlidir  
Herkes salonda toplansa da kimse evde değildir  
Bir vakitler anne açarken kapıyı  
Şimdi kimse yok kapıyı kapıyı

**Sezai Karakoç** - Öldü Anne

# I

Bana gülüyorlar.

“Ha-ha-ha! Herkesin elinin altında akıllı telefon, tablet ya da bilgisayar var şimdi... Sen öyküler yazmak için neden hâlâ eskide kalmış şeyleri kullanıyorsun? Defter ve kalem mi kaldı artık? Ha-ha-ha!”

Sanki bana bunları söyleyenler de hiç durmadan öyküler, şiirler yazıyorlar ellerindeki o teknolojik aletlerle. Bırakın yazmayı, doğru dürüst kitap okuduklarını bile görmedim ya şimdiye kadar!

*Neyse diyorum içimden, neyse...*

Elbette hiç kimse kitap okumak ya da bir şeyler yazmak zorunda değil. Ama bari bırakın da okuyan ve yazan nasıl istiyorsa, ne istiyorsa öyle yapsın. Kendi yolunu kendisi bulsun, öyle çıksın yola.

Okumak, başlı başına bir yolculuk değil midir zaten?

Peki yazmak? Yeni yolcular için yeni yeni yollar açmanın en güzel hali!

Ben defterimle mutluyum. Kitaplarımla, yazdığım öykülerimle, şiirlerimle, defterim ve kalemimle mutluyum! Çok ama çok mutluyum!

Hem mutlu olmayıp da ne yapayım? Sanki akıllı telefon, bilgisayar ya da tablet alacak param mı var? Akşamları oturup da bir şeyler yazmak için vaktim mi var? İşten yorgun argın eve döndükten sonra babamla ilgilenmem gerekiyor hem... Uyumadan önce de birkaç sayfa kitap okuyabilirsem, ne mutlu bana. Kaldı ki yazmaya oturmak...

Tabii okul var bir de... Hem de hafta içi her gün!

Sabahları okula, okuldan çıkar çıkmaz da işe gidiyorum. Eve geldiğimde neredeyse gece oluyor çoğu zaman. Hiçbir şey için vaktim kalmıyor. Uykumu bile doğru dürüst alamıyorum ki... Sabahları da erkenden kalkmak zorundayım hem.

Sabah erkenden okula, sonra yine işe...

Peki, ne ara vakit buluyorum o zaman bir şeyler yazmaya?

Şöyle düşünün: Siz yemek yemeye, tuvalete gitmeye, uyumaya, hatta ve hatta nefes almaya ne zaman vakit buluyorsunuz? Hangi ortamda, ne durumda olursa olsun bu hayati ihtiyaçlarınızı nasıl karşılıyorsunuz?

Siz tüm bunlara nasıl vakit buluyorsanız, ben de o zaman yazıyorum işte!

## Doğukan İşler

Çünkü yazmak benim için vakit ayıracak bir şey değil. Boş vakitlerimi değerlendirecek bir şey, hiç değil!

Ekmek gibi, su gibi, hava gibi bir olmazsa olmaz.

Olmazsa, olmaz!

Bazen okulda on dakikalık teneffüs aralarında, bazen evden okula giderken otobüste (tabii eğer şans eseri oturacak boş bir yer bulabildiysem), bazen iş yerinde molalarda yazıyorum.

Gerçi artık iş yerinde bir şeyler yazmıyorum. Daha doğrusu, yazamıyorum. Çünkü son çalıştığım işten geçen gün kovuldum. *Part time*, yani Türkçesini söyleyecek olursam “yarı zamanlı” çalışacak bir elemana ihtiyacı yokmuş artık çalıştığım (pek de süper olmayan) süpermarketin. Hem zaten öğrenciymişim, normalde bu yaşta bir çocuğu çalıştırmaları bile pek doğru değilmiş...

Bunlar hep bahane!

Şimdi sokaklarda boş boş dolaşıyor olmamın sebebi de bu zaten: Kendime uygun bir iş arıyorum.

Ama yoruldum. En iyisi yorgunluğumu atmak için en güzel şeyi yapmalı: Yani, sahaflara uğramalı.

Hangi yazar diyordu, “Ben cenneti her zaman büyük bir kütüphane olarak düşlemişimdir.” diye? İşte tam da o yazarın dediğine benzer bir şekilde, benim de şu yer yüzündeki cennetimden bir köşedir sahaflar. Eskisiyle, eskilere nazaran birazcık daha yenisiyle, kitaplarla dolu bir bahçedir sahaflar! İçerisinde sadece yazılı metinler

değil de her biri kendine özgü, eski sahibi ya da sahiplerinden birçok hikâyeler taşıyan kitaplar bahçesi...

Belki de bir kitaplar denizi burası! Evet, sahafları denize benzetmek daha doğru galiba! Kitaplar da bu denizin dibinde duran ve keşfedilmeyi bekleyen hazineler.

İnsan, hiç mi hiç yüzme bilmek istemiyor bu kitaplar denizinin içine dalınca. Kitapların içinde boğulmak, yok olmak, o kitaplardan bir parça olup rafların arasında eriyip gitmek istiyor.

İşte bu yüzden, ben de kendimi önce kaybedip sonra da yeniden bulmak için sahaflara atarım kendimi böyle zamanlarda. “Kitap en iyi arkadaştır...” düşüncesiyle yaparım aslında bunu biraz da. Bazı insanlar arkadaşlarıyla yaşamı paylaşmaktan çok onlarla sadece vakit geçirirler ya hani... Ben de böyle zamanlarda elime bir kitap alıp okumaktansa, sahaflara giderim. Kitaplara bakıp bakıp öldürürüm zamanımı.

Ya da en azından ağır yaralı bırakırım!

Ama sahaflara uğramadan önce, bir köşeye çekilip aklımdakileri yazmalıyım defterime. Mademki kovuldum işimden, mademki artık “şarkütör” değilim... Bari aklımdaki şeyleri not alayım defterime. Kim bilir, belki gün öyküsünü de yazarım!

### **Şarkütörlük Üzerine Notlar:**

Süpermarketteki işim çok garip, pek de alışkın olmadığımız (en azından adına) bir işti: Şarkütör olarak

çalışıyordum markette. Yani, sizin anlayacağınız, marketin şarküteri bölümündeydi işim. Hani şu peynir, zeytin, pastırma, sucuk ve daha nice kahvaltılık yiyeceklerin olduğu yer var ya...

Tam da orası işte!

“Şarkütör” kelimesini ilk duyduğumda, ben de pek anlam verememiştim. Ne demekti ki bu? “Piyarist Şantör” ya da “Terminatör” kıvamındaki bu kelimeyi duyunca, süpermarketin müdürünün benimle dalga geçtiğini sanmıştım. Nasıl olsa karşısında on beş yaşında bir çocuk vardı. Çocuklarla dalga geçmek pek kolaydı!

“Şarkütör olur musun? Yapabilir misin bu işi?” derken bu kadar ciddi kalabilmeyi nasıl beceriyordu acaba?

Fakat işe giriş için bana verdiği kâğıtlara bakınca, “Şarkütör” kelimesinin gerçek olduğunu öğrendim. Oldukça da ciddi bir iş olduğunu kavramaya başladım, kâğıtlarda yazılanları okuyunca.

Bir şarkütör neler yapardı peki? Birkaç maddeyle açıklamaya çalışayım:

*1-Peynir ve zeytin tattırmak:*

Müşterilere peynir ve zeytin tattırmak, bir şarkütörün en başta gelen görevlerindedir. Peynir kalıbının ucundan, yine peynir bıçağının ucuyla kesilir tadımlık peynirimiz. Kibarca, el değmeden yapılmalıdır bu iş. Zaten elinizde eldiven takmak zorundasınız şarkütör-seniz. Biraz titizlik canım!



Kestiğiniz bu küçük dilim peynir de hiç el değmeden buluşmalıdır müşteriyle. Bunun için, kesilen küçük parça, bıçağın ucunda kalmalı ve bıçak ile birlikte müşteriye uzatılmalıdır. Tabii bıçak ile müşteri arasındaki mesafe de korunmalıdır. Üç Silahşorlar edasıyla bıçak sallanmamalıdır!

(Peki, meşhur bir roman olan *Üç Silahşorlar*'daki silahşorların aslında dört kişi olmalarına ne demeli? Athos, Porthos, Aramis ve D'artagnan! Dördüncüsü yedek silahşor mu yani? Kimi kandırıyor bu yazarlar yahu!)

Bıçağın ucundan peynir parçasını alıp ağızına atan müşteri ile mutlaka ama mutlaka göz teması kurulmalıdır. Sırıttık bir ifadeyle dik dik müşteriye bakılmalı ve zihnine, "Muhteşem bir peynir değil mi? Bu tada bayıldın, biliyorum. En az on kilo almalısın!" mesajları gönderilmelidir.

Ha gayret, olacak bu iş!

*2- Pastırma doğramak:*

Bu iş biraz ustalık gerektirir. Çünkü pastırma bıçakla ya da özel bir makine ile kesildiği için iş kazasına çok açıktır. Çok dikkatli olmak gerekir. Mümkünse pastırma keserken müşteriyle konuşulmamalı, başka yerlere bakılmamalıdır. İçinizden bir Kayseri türküsü söylemeniz, işinize yoğunlaşmanıza yardımcı olacaktır!

Pastırma kesmenin en önemli ayrıntısıysa, kestiğiniz pastırma diliminin incecik olması gerekliliğidir. Ne

kadar ince, narin ve dokunaklı keserseniz pastırmayı, müşteri o kadar mutlu olacaktır. Tadına böyle varılır çünkü pastırmanın. Ne kadar ince, o kadar lezzet!

İncecik kestiğiniz her dilim pastırma, gram olarak daha az gelecektir. Böylelikle müşteri, az fiyata daha çok dilim pastırma alacaktır. Böylece kendisini zengin hissedecek ve tabii ki sizin ustalığınıza da hayran kalacaktır.

Harikasınız!

...

Bu liste böyle uzayıp gider...

Şarkütör olmak öyle pek de hafife alınacak, yabana atılacak bir iş değildir anlayacağınız!

### **Kısacık Bir Şarkütör Öyküsü Denemesi:**

Beyaz peynirin kilosu on üç elliden, dokuz doksana düştü efendim. Tam yağlı. İnek peyniri. İnek sütünden imal edilmiştir, yani. Yoksa inekler nasıl peynir yapar? Olur mu canım hiç öyle şey!

Yarım kilo istiyorsunuz demek... Peki. Hemen tartıyorum... Dört yüz doksan dokuz gram olabilir mi acaba? Pekâlâ.

Siyah zeytin? Organik siyah zeytinden de tatmak ister misiniz? Buyurun efendim... Efendim? "Organik" in anlamı mı nedir? Tabii diğer zeytinler de organik. Yani, doğal. İki yüz elli gram? Pekâlâ.

## Annemin Gölgesi

Başka bir isteğiniz var mıydı? Afiyet olsun.

Yumurta mı? Yumurtalar, süt reyonunun hemen karşısında efendim... Efendim? Evet, William Faulkner da burada. Amerikalı, meşhur romancı: Ta kendisi! Yalnız “SES” kalmadı, “VE” ise yarın gelecek. “ÖFKE” niz ne kadar olsun? Yarım kilo. Tabii. Dört yüz doksan dokuz gram olabilir mi acaba? Pekâlâ.

## 2

Okuduğum bir kitapta, çöpten yemek toplayan karakterini şöyle konuşturuyordu yazar:

*Beden denilen et, kemik, tırnak, çokça kan, kıl, tüy vb. yığını doyumak kolaydı. Peki ya ruh? Onu nasıl doyuracaktım? Hiç kimse çöplere ruh için bir şeyler atmıyor, "Ruhum aç!" dediğiniz hiç kimse size aldırılmıyordu. "Müzik ruhun gıdasıdır." diye bir laf ortalıkta dolaşıyor, ama hiçbir dükkân ya da hiçbir arabadan ruhumu doyuracak bir ses yükselmıyordu. Her şey pop, her şey boş.*

Ben de bir yandan okula gidip bir yandan da para kazanmak için çalışırken, ruhumun açlığını kitap okuyarak ve bol bol da yazarak doyumaya çalışıyorum. (Müzikle pek aram yok. Ama isterseniz size yedi notayı sırasıyla sayabilirim. O kadarcık da olsun!)

Tabii ruhumu doyumak için aldığım kitapların mad-di bir karşılığı var. Kitaplar bedava değil sonuçta... Eğer karnınız ve ruhunuz aynı anda açsa, cebinizdeki son paranın gitmesi gereken adresi neresidir peki?

Elbette midenizdir!

## Annemin Gölgesi

Böyle durumlarda, yani midemi tok tutabilmek için ruhumu aç bıraktığım bazı günlerde, bu açlığı birazcık da olsa bastırmak adına (tabii zaman da bulabilirsem) Sahaflar Çarşısı'na giderim. Şehrin kurtarılmış bölgesi, kimsenin topraktan söküp alamadığı koca gölgeli bir çınardır burası. Hiç kimselerin kıymetini ölçemeyeceği bir hazinedir benim için bu yer. Öyle ki, "Huzur" kelimesinin resmini yap deseler, oturur Sahaflar Çarşısı'nı çizerim hemen!

Gerçi benimki de biraz romantiklik, duygusallık belki ama... Sahaflar Çarşısı da artık çürümeye başlayan bu şehrin küflü bir parçası. Ders kitaplarından, test kitaplarında başkasının kapısından içeri girmediği dükkânlar sarmış burayı da çoktan. Bir virüs gibi kapı komşusuna bulaştırı bulaştırı, bütün çarşığı ele geçirmek üzereler. Uzaylılar dünyayı işgal etmeden, vampirler kanımızı emmeden, biz her türlü kötülüğü kendimize yapmaya alışkınız zaten.

Sahaflar Çarşısı'na girer girmez, sağdaki ilk dükkândan itibaren tek tek gezerim her köşe bucağını. Test ve ders kitaplarına ise ters ters bakarım. Tezgâhlarını bu "kitap olmayan kitaplar" ile dolduran "sahaf olmayan sahaflar"a da "Utanın utanın!" der gibi bakışlar atmaktan geri durmam. Elbette ders kitabı da gerekli, test kitabı da... Ama sahaflar, bunun için mi var yani?

Fakat bir dükkân vardır ki bu çarşıda, ne zaman gelsem kapısında kilit asılıdır. Şimdiye kadar hiç açık

olduğunu görmedim desem, yalan olmaz. Hâlbuki camları ayna gibi tertemizdir daima. İçerisinde, görebildiğim kadarıyla, kitaplar özenle dizilmiş halde öylece durur raflarda. Günün hangi saatinde gelirse gelirim kapalı olduğu için de “Erkenden kapatıp gidiyorlar demek!” düşüncesine kapılıyorum. Bu temizlik ve düzenden dolayı terk edilmiş gözüyle bakamam bir garip çekiciliği olan bu dükkâna.

İşte, yine kapalı o sahaf. Kediler, dükkânın dışındaki üzeri renk renk örtüyle kapatılıp kalın iplerle bağlanmış tezgâhın üzerinde yatıyorlar. Kim bilir kaçınıcı rüyalarını gördükleri uykularını uyuyorlar.

Bu dükkânın öyküsünü yazmalıyım!

### **Sahaf Öyküsü İçin Notlar:**

- Neden hep kapalı bu sahaf? Gerçekçi nedenler bul.
- Kediler içerideki bir hazineyi koruyor olabilirler mi? Fantastik bir öykü de yazılabilir aslında...
- Sahibi kim bu sahafın? Kediler olmasın sakın?
- Amanın!

### 3

Sahaflar arşısı'nda dolaşmış, kitaplara olan açlığını az da olsa bastırmışım. Günün tüm yorgunluğuyla, ayaklarımı sürüye sürüye eve gelmişim şimdi. Cebimden çıkardığım anahtarımle kapıyı açıp içeriye girdiğimde, beni her zamanki manzara karşılamıştı tabii ki. Başka ne olabilirdi ki?

Babam yine her zamanki yerinde, yani televizyonun tam karşısındaki çekyatında oturuyordu. Pür dikkat televizyon izliyordu. Tabii buna izlemek denirse... “İzlemek” kelimesi, bu durumun karşısında pek hafif kalır.

Sadece akşamları değil, günün her saati yaptığı tek şey buydu zaten. Gözleri kıpkırmızı, elinde televizyon kumandası, bir kanalı bir dakika bile izlemeden çoğu zaman, sürekli kanalları değiştire değiştire...

Babam, ancak yorulursa durulur ve bu kanal değiştirmelere bir ara verir. Tabii gücünü toplayınca yeniden başlar hiç durmadan kanallar arasında gezinmeye... Gece olunca da televizyonun karşısında uyuyup kalır oturduğu yerde. Zaten televizyonun karşısındaki bu

çekyat, aynı zamanda babamın yatağıdır. Yüzü yine televizyondan tarafa dönük bir şekilde uzanır yorulduğunda. Belki de rüyasında bile televizyon izlemek üzere uyuyakalır.

Ama siz televizyonu kapatırsanız eğer o uyurken, mutlaka ama mutlaka bunun farkına varır. Hemencecik uyanır uykusundan. Tek kelime etmez, dönüp sizin yüzünüze bile bakmaz. Hemen sarılır yeniden televizyon kumandasına...

Eğer televizyon hemen açılmazsa, işte o zaman basar çılgılığı! Sanki canından can kopmuş gibi çarpınır durur bir yandan da. Ekran görüntüler düşene kadar da durulmaz. Sakinleşmez.

Babamı bildim bileli, daha doğrusu kendimi bildim bileli durum bu. Ne sesini duydum babamın (çılgıllarını, bağırmaclarını saymazsak elbette), ne doya doya yüzüne bakabildim...

Bir kere bile gözlerimin içine bakmışlığı yok ki!

Varsa televizyon, yoksa televizyon...

Bu bir hastalık. Bir takıntı.

Babam neden böyle oldu peki? Neden çivilenip kaldı o çekyata? Neden gözlerini bir saniye olsun ayırmıyor televizyondan?

Televizyonun karşısında, televizyona gözlerini bile kırpmadan bakmakla geçen bir ömür... Hayat, böyle bir şey değil ki.



Peki, bunun bir çaresi yok mu?

Aslında tüm bu soruların cevabını bilen biri var: Amcam.

Amcam bizimle birlikte yaşıyor. Beni amcam büyütmüş desem yeridir zaten. Çünkü babamın bu durumu bir yana, annem de ben daha küçücük bir bebekken göçüp gitmiş bu hayattan. Babam ve amcamdan başka kimsem yok şu dünyada, sizin anlayacağınız.

Annemin neden ve nasıl öldüğünü, bir tek amcam biliyor. Ne kadar ısrar da etsem anlatmıyor bana ama... Ne zaman bu konuyu açsam, hemen susuyor. Susmadığı zamanlar da konuyu değiştiriyor. Sonra, yine susuyor.

Amcam, dünyanın en sessiz sedasız insanlarından biridir. Öyle uzun uzun sohbet etmeye de pek vakti yoktur zaten. Evdedir her zaman ama sürekli çalışır. Yayınevlerine dışarıdan tashih, yani kitap düzeltmeleri gibi işler yapar. Kitapları yayına hazırlar. Bir nevi “editör” yani amcam. (Ne iş yapar şu editörler, hiç kimseler tam olarak bilmez ya gerçi!)

“Oğlan dayıya çeker,” derler. Bunun bilimsel bir açıklaması var mı bilmiyorum. Halk arasında kullanılan bir söz işte... Gerçi, benim bir dayım da yok ki çekecek! Fakat ben amcama çekmişim sanırım. Yani, birçok yönden amcama benziyorum. Özellikle de kitaplar konusunda. Onun okuma sevdası, bende bir üst kademeye çıkıp yazma tutkusuna dönüşmüş diyebilirim.

Amcam, zorda kalmadıkça evden bile çıkmıyor. Ancak alması gereken kitaplar olduğu zaman çıkıyor dışarıya. Ya ev için alışveriş yapıyor ya da kitapçılara gidiyor. Çoğu zaman da bana aldırıyor ihtiyacı olan kitapları. Zaten birçok kitabı da iş yaptığı yayınevleri yolluyor amcama. Bütün gün çalışma masasının başında, dünya ile olan tüm bağlantısını kesmiş bir şekilde geçiriyor zamanını. Çok çalışıyor.

Tabii en önemlisi, ben evde yokken babama o bakıyor. Yemeğini yediriyor, tuvalet ve banyo ihtiyacına götürüyor...

Babamın bu anlaşılması zor televizyon izleme sevdası yüzünden, mecburen, evimizin banyosunda da daima açık bir televizyon hazır duruyor. Küçük bir televizyon.

Şöyle anlatmaya çalışayım en iyisi:

Babamın koluna giriyor amcam. Önce ayağa kaldırıyor, sonra yürümesine yardımcı olmak için daima yanında duruyor. Babam, yürümeyi bile unutmuş çünkü o çekyatta otura otura. Salondan banyoya giderken, bir saniye bile ayırmıyor gözünü televizyondan. Amcam, babamı bu yüzden geri geri yürütüyor çoğu zaman: Televizyondan gözünü ayırıp da ortalığı ayağa kaldırmasın diye.

Banyonun kapısına ulaşıp da başını içeriye çevirdiği saniyelere bile zor katlanıyor babam. Bazen, gözü salondaki televizyonda, banyonun kapısında durup kalıyor. Başını hemen çevirmek ve banyoda açık halde

## Annemin Gölgesi

onu bekleyen diğer televizyona bakmak için harcayacağı saniyeler bile ona fazla geliyor sanki...

Amcam, içeriden sesleniyor şimdi:

-Gelir misin bir dakika?

Adımı bile söylemeye gerek duymuyor amcam. Adımı duymayalı o kadar zaman oldu ki bu evde...

(Benim bir adım var mı?)

Babamı çağırarak değil ya... Babam nasılsa duymuyor.

Duyamıyor değil: Duymuyor!

Duymak istemiyor!

Tıpkı, konuşmak istemediği gibi...

Televizyondan başka hiçbir yere bakmak istemediği gibi...

Bir oğlu olduğunu, oğlunun bir babası olduğunu hatırlaması gerektiğini bilmek istemediği gibi...

-Geliyor musun?

Amcamın yanına, sadece masa lambası açık olduğu için yarı aydınlık olan odasına gidiyorum.

-Nasıl gidiyor? İş bulabildin mi bakalım?

“Bugün iş miş düşünmedim!” desem olur mu? “Sahaflar Çarşısı’nda gezdim. Midemi ve midemizi hiç düşünmeden, ruhumu doyurmak için cebimdeki son parayla da kitap aldım hatta!”

Konuşmuyorum. Sessizce başımı önüme eğiyorum. Bir şeyler anlatmak için her zaman konuşmak gerekmez ya...

-Neyse... Sıkıntı değil. Yalnız son iş yaptığım yayınevi daha parayı göndermedi. O zamana kadar biraz daha dikkatli harcamam paramızı. Olur mu?

Amcamın sözlerini duymamaya başlıyorum bir süre sonra. Öyle babam gibi duymak istemediğimden dolayı değil ama: Kulaklarım dâhil beş duyumun da kanatlanıp başka diyarlara yolculuk etmesinden bu geçici sağırlığım.

Ne zaman amcamın odasına girsem, kendimi tıpkı böyle bir masanın başında, masamın üzerine düşen sarı gün ışığı altında oturmuş, dolma kalemimim hafiften parmaklarımı boyamış, bembeyaz kâğıtların üzerine eğilmiş romanımı yazarken hayal ediyorum da ondan!

Yayınevinden sürekli arıyorlar beni. Mesela...

*Ne zaman göndereceksiniz bize acaba son romanınızı? Bitmedi mi hâlâ? Sabırsızlıkla bekliyoruz!*

İyi de canım, bırakın da rahat rahat yazalım romanımızı! Böyle sürekli rahatsız edilmez ki canım bir yazar!

Okurlar da birazcık beklesinler hem değil mi? İlla benim romanıma mı hasret kalmış herkes? Kalmamış mı okunacak başka kitap sanki...

Ne?

Kalmamış mı?